

BECSY ANDRÁS

Tiszai történet

Alsóváros mélyébe bújva
Kis utcácskában élt a kurva,
Lakása garzon, udvari,
Nappal magát ott fújta ki,
Hogy éjjel bírja, bírja újra.

„Ölelve kéri, vagy ma verve,
Keverve tán, mihez van kedve?”
S míg készült sliccet nyitni szét,
Hogy falja urak péniszét,
A válasz már nem érdekelte.

Bringán, szalmából font kalappal
Lestem házát nyaranta nappal,
S bent Gangesz volt, déli verő
A kátyús, ócska heverő,
Amely benyelte álom-habbal.

Aztán hírlett, a Tisza-holtág
Májusi vízébe fojtották,
Azóta motyog a Gangesz,
Folyók csendje üveghang lesz,
Agyagba süllyedt Tündérország.

Mikor instant kávé keverve
Rogyok a kátyús kerevetre,
Vagy készülök épp nyitni szét
Egy még félig kész dossziét
A főnök seggéig görnyedve,

Magam ha felkötve lóbálom
A legutolsó szalmaszálon

(Érezem csak, déli verőn
Hogy nyúlik meg gerincvelőm),
Vele nyel el a Gangesz-álom.

És benne bringán Ő les engem,
Hogy ilyenkor mihez van kedvem,
Hogy már rég a Tisza-holtág
Partját a házamig tolták,
Hol élek kurva üveg-csendben.